

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Tám

Ngôi biệt thự Hải Dương hai tầng lầu, nằm trên bờ Bãi Thùy Dương (còn gọi là Bãi Giữa, Bãi Dứa) có hàng rào đá cao bao quanh, thường ngày cửa đóng then gài vắng lặng. Lọt vào trong hàng rào của biệt thự Hải Dương có sân cỏ xanh cắt bằng mặt như trái thảm, và lác đác có những cây cao bóng mát. Rải rác trong vòng tròn cần gạch bằng đất nung màu gan gà là những cây bạch lựu, hồng lựu, hắc lựu say quăn nhánh. Ngôi biệt thự xây bằng gạch, tường quét vôi màu mỡ gà. Thật nhiều cửa sổ, cửa lớn ở phía trước, cửa sau nối liền nhà ngang. Nền nhà từ trước đến sau lót toàn gạch tráng men được giữ gìn sạch sẽ, nước gạch còn bóng ngời ở phòng khách, phòng ăn, nhà bếp. Tầng dưới trang hoàng hình ảnh trên vách bằng những bức tranh của các danh họa cổ của ngoại quốc. Những bình hoa bằng thủy tinh, những bông hoa cây kiềng chuông cũng bằng thủy tinh ở những hăng nổi tiếng của Tây phương chế tạo. Tầng lầu trên là bốn phòng ngủ và phòng tắm riêng biệt. Phòng gia đình rộng có hồ cá kiềng nước trong xanh và mặt nước lúc nào cũng gợn sóng lăn tăn, có cỏ, có rong biển... Trừ các con cá kiềng ra, tất cả những thứ khác là nhân tạo. Những con cá tàu nuôi trong hồ màu đỏ, tím, lam, xanh, vàng, hồng... có bụng to, đuôi dài, mắt lộ... Chúng thướt tha, nhàn hạ bơi lội trông rất đẹp mắt.

Ở góc tường nhà là chiếc tủ bốn mặt lót kiềng, bày các món cổ ngoạn đắt tiền thường xuất xứ từ I-Chíp, Anh, Ý Đại Lợi... Nhà giàu thì đồ chưng trong nhà cũng quý giá hảo hạng... Chỉ mấy món đồ cổ ngoạn, mấy tranh ảnh sưu tầm quý giá đem bán, lấy tiền cho ba bốn gia đình nghèo ăn mười năm trời chưa hết! Còn nói chi các thứ trang hoàng như là: giường ngủ, bàn, ghế toàn là những loại gỗ quý. Cho đến chén, tô, ly, tách, bình trà, ấm nước... Là những thứ hàng sản xuất từ nước ngoài cũng như cái truyền hình Panasonic, bộ máy hát hiệu Sony của Nhật Bản.

Ba má Thủy Tiên còn cho hai vợ chồng bà vú ra ở đây để nấu ăn, dọn dẹp vườn tược, trông nom nhà cửa cho vợ chồng cô chủ trẻ. Bà vú Tám này đã chăm sóc cho Thủy Tiên khi cô mới ra đời. Còn chồng bà Tám thì coi sóc trong ngoài sạch sẽ ở tiệm, sau đó trông nom nhà cửa cũng đã hơn hai mươi năm... Cho nên ba má Thủy Tiên rất tín cẩn và coi hai vợ chồng bà vú như người thân trong gia đình.

Khi làm lễ gia tiên bên họ nhà trai xong, Thủy Tiên kể tai bảo nhỏ với Hồng Hạnh và Thu Bình:

- Coi bộ tụi bây mệt quá rồi! Tao cũng vậy lạy tới lạy lui muốn sụm bánh chè. Giờ thì hai đứa bây lui đại vào buồng bên kia chỗ tụi bây ngủ đêm nay. Cố nhắm mắt dưỡng thần một chút rồi tắm rửa sửa soạn thay đổi xiêm y ra nhà hàng đãi khách ...

Hồng Hạnh bảo:

- Mày đừng lo, tao với con Thu Bình "thím sực" mỗi đứa một tô cháo thịt bào ngư nên mới tỉnh táo đây... Mày muốn ăn món gì để tao đi lấy cho Thủy Tiên... Và tụi bây coi nè, tao đã chôm chìa để thủ cho bọn mình những thứ ăn gọn, nhẹ rồi. Bởi con Thủy Tiên là cô dâu, còn tao với mày là phù dâu nghe Thu Bình, không lẽ bọn mình giữa khách khứa ăn ào ào, uống ừng ực như ma đói sao, phải không?

Vừa nói, cô ta vừa lôi trong xách tay ra nào: bánh bò, cánh gà chiên bơ, sườn nướng, ba-tê-sô, tôm lăn bột chiên giòn... mỗi thứ một ít, có cả nho, sá-lị và mấy hộp nước uống nữa...

Rồi nhỏ cười lí lắc, nói tiếp:

- Con Họa Mi bạn cùng lớp tao, đã bảo: Trước đám đông nhứt là có bọn con trai mình phải giữ kẽ. Phải nói năng mềm mỏng, và nhẹ như bông gòn bay trong gió. Đi đứng phải dịu dàng ẻo lả, gương mặt phải nghiêm trang đầm thắm, đôi mắt phải ngờ ngàng mở to như mắt chim bồ câu... Ăn uống nhỏ nhẹ như con mèo tam thể... Để đối tượng nhìn mình hiền ngoan như dáng con cu cườm đang gục gù mổ thóc...

Thu Bình cảm thấy buồn ngủ, mệt mỏi thiệt, nhưng nghe cái giọng điệu chị ả làm thầy đời của con Hồng Hạnh, không nhịn được cô và Thủy Tiên ôm bụng ngã gập người xuống cười ha hả, cười chảy cả nước mắt.

Thu Bình còn hực hửng trong tiếng cười bảo với Hồng Hạnh:

- Lo cho cô dâu làm chi phí sức, tao thấy chàng Hải Dương đã đút cơm chiên nó ăn canh hông rồi. Tao nghĩ dù cho nó không ăn đi nữa, nhưng mừng lấy chồng quá nó cũng no! Mèn ơi, tao cũng không ngờ, mày học trường Tây mà thấu hiểu về con gái “An Nam mít tở” phải làm điều như vậy...

Hồng Hạnh cười tươi:

- Tao đọc ở sách báo Việt ngữ và bạn bè dạy đó mà... Ờ hén, tao chậm tiêu quá, vậy mà cũng không nghĩ ra Thủy Tiên có phu quân nó chăm sóc kỹ...

Cả ba cô lại cười ngất nga ngất ghé, Hồng Hạnh nín cười bảo:

- É Thu Bình, tao thấy mày coi bộ đã lọt mắt xanh của anh chàng Viết Bằng rồi! Anh chàng này ít nói nhưng thâm trầm, nhút cừ nhút động của mày đều không qua được cặp mắt “bù lạch ăn” của anh ta đâu... Chúc mừng, chúc mừng nghe mậy...

Thu Bình nạt vãi:

- Đừng có xạo nghe... Đừng có đẩy mọi thứ qua tao để quên đi mày đang bỏ mồi câu cá, quyến rũ cái “nhà thuốc biết đi” kia...

Ba cô đã quên kể là cô dâu, kẻ là phù dâu cười ngất nga, ngất ghé... đang cười hả hê bỗng nghe có tiếng gõ cửa phòng. Mở cửa thấy Viết Bằng đứng, Hồng Hạnh ngây thơ vô số tội lớn hòng, nói nhanh:

- Ô, chào anh Viết Bằng, anh tìm Thu Bình hả? Thiệt nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay! Nãy giờ cô ta đang khen anh luôn miệng đó...

Thu Bình ứa gan, con khỉ này muốn trả thù hay dở trò gì đây mà cố tình rồn rảng cái họng như ống tã la cho mọi người nghe. Cô nguyệt và liếc xéo Hồng Hạnh con mắt bén ngót. Bằng cười lớn, vui vẻ:

- Thật vật sao? Cảm ơn Hồng Hạnh, cô Thu Bình nhắc đến tôi chuyện xấu hay tốt vậy?

Hồng Hạnh cũng gấu lắm:

- Dĩ nhiên là chuyện tốt rồi... Bộ anh có nhiều chuyện xấu lắm sao?

Bằng hơi luống cuống vì bất ngờ bị Hồng Hạnh chạm nọc! Anh ta lạnh trí liền xoay đề tài khác:

- Hai họ nhờ tôi lên mời cô dâu và hai dâu phụ, xuống chụp thêm những bức ảnh kỷ niệm, trước khi đi ra nhà hàng...

Thủy Tiên cười nhẹ đỡ lời:

- Cảm ơn anh, hai cô bạn tôi vui tánh lắm. Được rồi bọn tôi sẽ xuống chụp hình ngay...

Nàng sửa soạn rời phòng để xuống lầu thì má của Thủy Tiên sợ con mình và hai cô dâu phụ đói, vì mắc cỡ sẽ không dám ăn. Bà sai người mang lên một mâm thức ăn đầy đủ các món, còn có cả cà-phê đá, trà, bánh ngọt, cùng các loại nước trái cây khác nữa...

.....

Mặt trời đã ngã về hướng tây, Thu Bình và Hồng Hạnh phụ dặm lại má hồng, kẻ lại viền mi mắt, và giúp cô dâu thay bộ đầm xòe bằng hàng sa-teng trắng lót bên trong, bên ngoài toàn là ren, có dác kim tuyến và kết hạt xoàn nhân tạo chiếu lấp lánh. Hai cô lấy vòng vàng đeo lúc rước dâu cất đi, thay vào cho Thủy Tiên bộ nữ trang như: Bông, vòng cổ, vòng tay, cà rá... toàn bằng ngọc trai màu ngà voi. Mà có lần Thủy Tiên khoe với Thu Bình là má cô đặt ở Nhật, loại ngọc trai đẹp và tốt nhất, trị giá hơn tám lượng vàng thời bấy giờ! Cả cái vương miện trên tóc, cũng cần nhiều ngọc trai và hạt xoàn nhân tạo, để đi với bộ áo và nữ trang.

Thu Bình con của công chức cao cấp, Hồng Hạnh con của chủ nhiều cơ sở thương mại trong nước và ở Pháp. Nhưng cả hai cô đều choáng ngợp bởi cái giàu sang trong đám cưới bạn. Nhà trai cho cô dâu chú rể ngồi biệt thự Hải Dương... Trưng bày và mọi thứ từ trong ra ngoài, cả chiếc xe hơi đời mới để khi nhân rồi vợ chồng đèo nhau đi đó đi đây... Sau tiệc cưới, hai vợ chồng Thủy Tiên bay qua Đài Loan hưởng tuần trăng mật. Mọi chi phí do chú thím cô dâu và chú thím của chú rể hùn tiền lại để tặng mừng cho cháu của mình...

Giờ đây hai họ có mặt đầy đủ trước cửa nhà chờ dâu rể, phù dâu, phù rể xuống để chụp ảnh kỷ niệm. Chụp hình xong sẽ cùng đến nhà hàng dự tiệc cưới. Sân trước sân sau của ngôi biệt thự Hải Dương hôm nay thiệt rộn ràng tươi đẹp cả người cùng cảnh sắc... Áo quần tươm tất, sang trọng của mấy ông, tà áo mấy bà thướt tha bay trong gió đủ màu sắc: lam, hồng, vàng, tím, đỏ... Trên thảm cỏ xanh, dưới ánh nắng dịu của mặt trời chiều chiếu rọi và gió biển mát rười rượi lồng lộng thổi qua.

Đang bị quây mòng mòng với những ông phó nhòm nào là: đứng lên, ngồi xuống, qua bên này, sang bên kia, thật lụi, trừ tới... Thu Bình cảm thấy mệt muốn ứ hơi! Chụp hình đã đời, một lúc sau họ hàng cũng tản mát, Thu Bình cũng thật lần đến gốc mận có tàn lớn để trốn nắng. Ôi cây mận thiệt sai, mùi những chùm trái non có

màu hồng nhạt quần nhánh. Luồng gió mát thổi qua, cô thấy anh Thanh Tâm của Thủy Tiên đi đến. Miệng tươi cười, tay anh bưng ly nước ngọt, bằng thủy tinh mờ đi vì đọng những giọt do màn hơi lạnh của nước đá bám vào thành ly. Anh đưa ly cho Thu Bình, thân thiện, vui vẻ mỉm cười mời mọc:

- Em chắc là mệt lắm phải không? Uống một chút cho đỡ khát! Hôm nay em thướt tha trông như một thiên sứ, đẹp hơn cô dâu Thủy Tiên. Cả ngày nay bận rộn quá anh không có dịp khen em câu nào. Đã đưa rước dâu xa, mà ba má anh tổ chức đám cưới rườm rà quá, nên mọi người đều mệt...

Thu Bình vớ được ly nước của Thanh Tâm bưng lại cho. Cô cười tươi cảm ơn rồi kê môi uống ừng ực, nước chảy tới đâu nghe mát đến đó:

- Cảm ơn anh Thanh Tâm, nhà anh mới có đám cưới đầu tiên nên bác phải tổ chức lớn chứ... Thủy Tiên chỉ là con gái, chứ sau này đám cưới của anh là con trưởng nam nữa. Em nghĩ chắc là hai bác sẽ tổ chức lớn hơn nhiều...

Thấy Thu Bình uống ngon lành nước mình đưa, anh ta vui mừng như mở cờ trong bụng. Lại nghe Thu Bình đề cập đến đám cưới của mình, mặt mày anh hơn hờ tươi vui như hoa nở mùa xuân. Anh thật dễ thỏa mãn cười tòe miệng:

- Cảm ơn Thu Bình, anh không thích làm rườm rà như vậy đâu... Đám cưới là của hai người, nên tổ chức đơn sơ được rồi. Rườm rà tốn kém... Để những phí tổn cho tổ chức đám cưới lớn, giúp cô dâu chú rể cần đến sau này...

Thu Bình cũng vui miệng:

- Giúp thì có phần để giúp rồi... Nhưng cha mẹ muốn rõ mặt rõ mày, và nếu có khả năng thì em thấy cũng nên tổ chức đám cưới lớn... Vì đời người chỉ có một lần mà anh...

Hai người vui vẻ nói đến đó thì ông quản gia chạy ra bảo:

- Dạ thưa Cậu Hai, bà cho gọi cậu để hỏi chuyện chi đó...

Anh chàng Thanh Tâm có vẻ luyến tiếc:

- Chào Thu Bình nghe, anh vào nhà đây, chút nữa chúng ta sẽ gặp lại ở tiệc cưới...

Thanh Tâm đi rồi, Thu Bình nhìn theo thở dài... Anh ta là một người thanh niên tốt, gia cảnh hai gia đình ba má cô và ba má anh đều thích hợp "*Bên tám lượng/ Bên nửa cân*" Tuy người lớn chưa nói ra, nhưng hai bên đều mong Tâm và Bình sẽ thành chồng vợ sau khi anh học xong trở về nước, và lúc đó cô cũng ra trường học nghề.. Thu Bình lơ đãng nhìn trời xanh và không gian lung linh màu nắng lụa. Mặc dù cô bây giờ chưa quen biết ai, hay thậm chí ý đến người nào. Đối tượng đầu tiên của cô hiện giờ chỉ có Thanh Tâm. Tự hỏi lòng mình, Thanh Tâm trong lòng Thu Bình như một người anh trai không hơn, không kém! Cô không cảm giác có một chút gì hồi hộp, bồn chồn, chờ đợi, xốn xang, vui buồn bất chợt, hoặc như sóng cuộn cuốn xoáy, như trời giáng, như mưa nguồn, như sấm sét, như búa tạ giáng xuống đầu... Mà con yêu lỗi Thủy Tiên đã kể lại cái cảm giác đó, khi lần đầu gặp anh chàng lùn Hải Dương... Để rồi bọn nó yêu nhau tha thiết, da diết và kết duyên chồng vợ! Thu Bình cố tình kiểm lại, nhưng vẫn thấy tâm tư mình chưa gặp những gì như con bạn diễn tả về tình yêu đôi lứa... Vậy thì Thanh Tâm chắc chắn không phải người mình sẽ se tơ kết tóc sau này rồi...

Thu Bình thở dài, đây là lần thứ hai mình tự vấn và khẳng định như vậy!

- Ê Thu Bình, nãy giờ mày trốn ở "mô" mà tao không thấy vậy? Làm anh chàng Bằng lính quỳnh tưởng mày bị bắt cóc rồi, tao và Hưng cũng tìm kiếm mày khắp nơi... Chút tí nữa là bọn tao đi báo cảnh sát là có trẻ em đi lạc đó mày à...

Thu Bình vừa mắc cười cho lời nói đùa của bạn, cô cũng trả treo ví von:

- Bộ tụi bây tới hỏi hẹn hò rồi sao mà mày gọi "Hưng" nghe ngọt sót vậy? Tao bự như con voi, nãy giờ đứng chắn ngang một đồng ở đây, chứ có phải con kiến đâu mà bọn bây không thấy? Ờ mà mày không thấy cũng phải... vì tao nghe người ta bảo "*Đang trong yêu thương thì đương sự tai điếc mắt đui đó mà...*" Sao, chừng nào thiệp hồng báo tin đây vậy?

Hồng Hạnh cười ha hả, tiếng cười giòn giã như tuôn ánh sáng:

- Giỡn hoài! Bạn mày còn đi du học bốn năm nữa mới trở về... Giấy tờ xong rồi, hết niên học này tao sẽ lên đường. Biết đâu lúc tao trở về thì mày tay bồng tay bế rồi... Thôi đừng nói lời thôi nữa, vô đi để chuẩn bị đến nhà hàng...

Nói xong, Hồng Hạnh quay gót trở vào, Thu Bình cũng leo đẹo theo sau và mỗi người theo ý nghĩ riêng của mình. Hồng Hạnh châu mày vì từ cườm tay trở ra bị nắng tấp... Cô lấy tay nọ chà nhẹ lên tay kia noãn miệng cười rồi bảo:

- Mày xem nè Thu Bình, ý là tao chưa xuống tắm biển, và đến đây mới có một buổi thôi, mà tay khúc trắng khúc trở màu rồi. Hèn nào mấy người đi tắm biển vài bữa trở về, người nào người nấy da đen thui đen thui như da mấy người Chà-và ma-ní tí te vậy!

Thu Bình cười nhìn bạn:

- Mây thiệt là công chúa mà, nắng không ưạ, mưa không chịu. Trước khi nhà trai đến mây kêu nhưc đầu. Ăn no canh hông mây bảo đau bụng... Thiệt tình mây làm cho tao quỳnh cả lên hà... Một chút nữa đây đến hồi khiêu vũ, khi mọi người đang theo nhịp nhảy múa lá lướt từng bùng hoa lá, thì làm ơn đừng nói với tao là mây mắc ị đó nghe...

Thế là hai người đẹp quên mình là dâu phụ, người xách giầy trên tay, kẻ rượt người chạy vừa cười vừa la eo eo... Làm cả hai họ đang nói chuyện vui vẻ phải ngừng lại mắt hướng nhìn về tiếng cười và tiếng la chói lói đó! Trước mặt mọi người, hai cô gái trẻ đẹp, mặc áo đầm hồng xòe đang rước bắt trên sân cỏ xanh... Ôi một hình ảnh thật dễ thương làm sao! Má của Thu Bình len lỏi đến gần bên con. Bà vừa nhăn mặt vừa mắc tức cười, máng yêu:

- Con thiệt là, là... Con gái lớn chồng ngồng mà không biết mắc cỡ chút nào hết... Bộ con không sợ chú bác, cô dì ở đây cười sao?

Nói thì nói vậy, chớ vợ chồng bà hôm nay rất hãnh diện, khi nhìn con gái mình đi sát bên cô dâu. Bà đã ngầm so sánh "*Một bên tám lượng một bên nửa cân*" Cô dâu trang điểm nhiều, đeo nhiều nữ trang, nếu không thì Thu Bình của bà sẽ xinh đẹp trội hơn cô dâu là cái chắc. Mọi người đứng gần nhìn hai cô cười thân thiện.

Hồng Hạnh vừa cười, vừa thở hổn hển bảo:

- Xin lỗi bác, tại con rượt Thu Bình...

Thu Bình hệt hăng trong tiếng cười. Nhưng sợ mẹ rầy, cô nheo mắt rồi đẩy bạn, lạnh miệng bảo:

- Thôi đừng nhận tội bữa nghe mậy. Má à, lỗi tại con ghẹo nó đó mà... Mau, mau đi lẹ lên Hồng Hạnh, chớ không phải mầy hối tao vô sửa soạn để đi nhà hàng sao mà còn đứng đó? Lẹ lên, lẹ lên mầy...

Rời biệt thự Hải Dương đoàn xe trên dưới hai mươi chiếc kể cả xe hoa. Giờ đây xe nhiều hơn đưa rước dâu, vì họ nhà trai lúc sáng có một số phải ở lại chuẩn bị để đãi khách nhà gái đưa dâu qua. Những chiếc xe nhà sang trọng chạy ra khỏi cổng biệt thự và chậm chậm vào thành phố, hướng về nhà hàng. Hai bên đường những người tò mò nhìn theo chỉ trở, khen ngợi, ngưỡng mộ... Dưới biển nước xanh lơ, ngọn sóng reo vui bủa từng lượn này nổi tiếp lượn kia tấp nập ùa vào bãi cát muôn đời không dứt. Bầu trời chiều màu hồ thủy có in những đường mây mỏng ngũ sắc. Nắng hoàng hôn diu diu chiếu rọi và tạo thêm những màu đậm nét rực rỡ, sáng ngời. Bầy hải âu ùa giỡn trong bầu trời thiên thanh đầy hy vọng.

Trên tầng lầu thứ hai của nhà hàng, tọa lạc ở đầu con đường nhìn được bốn phía biển Vũng Tàu. Nhà hàng hôm nay được bao trọn cho đám cưới của Hải Dương và Thùy Tiên. Từ cửa chánh thàng vào nhà hàng nối liền thẳng đường lên thang lầu trải thảm đỏ. Gần năm chục bàn đầy khách (mỗi bàn mười người) toàn là những thượng khách quý đã chọn để mời... Trước cửa bước vào phòng tiệc, bên phải là sui gia hai bên nhà trai cùng nhà gái chào hỏi khách. Đối diện là cô dâu chú rể và hai cặp phù dâu, phù rể. Bà sui trai có dáng dấp tròn trịa phúc hậu, thủy mì. Mặt bà đậm chút phấn trắng, chút phấn hồng... Với chiếc áo dài nhung tím cổ cao, tay phồng, hai vạt dài lé để lại quần lãnh mỹ a trơn có rô đê đục lỗ. Minh áo nhung nổi bật bởi lác đác thêu những cánh hạc, mây trời, ửng màu xanh, màu vàng có dát kim tuyến... Tóc bà bới lèo cao sau chiếc ót trắng, lộ sợi dây chuyền vàng mè đay ngọc thạch tiền điếu màu xanh lý (màu ngọc quý, khó kiếm và rất đắt tiền) có nhận xoàn. Bông tai cầm thạch mặt đĩa lớn, tiền điếu nhận xoàn. Cườm tay trái đeo vòng cầm thạch, cườm tay phải đeo neo vắn chạm trở rất tinh vi ở mặt dưới. Mặt mặt trên chiếc vòng cẩn bốn hạt cầm thạch tiền điếu nhận hạt xoàn, và ngón tay cũng đeo cà rá cầm thạch. Nói tóm lại, má của chú rể đêm nay diện toàn bộ nữ trang bằng ngọc thạch tiền điếu nhận và cẩn hạt xoàn... Trông bà có vẻ đẹp của những mệnh phụ ngày xưa, giống hình người phụ nữ trên hộp "*Xà Bông Cô Ba*".

Thường đám tiệc thuở đó khách khứa tham dự, nhứt là các bà. Họ khoe sang, khoe đẹp, khoe giàu trong những món nữ trang đắt tiền hiếm, và quý... Hơn nữa hôm nay đám cưới của ông quận Trường, hai bên sui gia đều có vai vế, có tầm vóc trong xã hội thời bấy giờ... Dĩ nhiên đám cưới này có khác với các đám cưới bình thường về rất nhiều mặt... Khách được mời ngoài họ hàng hai bên, toàn thì là ông to bà lớn... Ông phó Tỉnh trưởng này, ông Giám Đốc kia, ông Đồng lý văn phòng Bộ nọ... Chủ hãng nhập cảng hàng vải, chủ hãng phim ảnh, chủ hãng xe hơi, xe gắn máy... Bà sui gái cũng mặc áo dài, nhưng là áo dài cổ hở (cổ bẹt kiểu áo của bà Nhu) bằng gấm Thượng Hải. Áo màu vàng vương giả, có thêu những đóa bạch hồng nổi, với lá xanh cành mảnh mai màu nâu tím. Tay áo phồng, quần sa-teng trắng, ống loa theo thời đại. Bà đeo toàn bộ nữ trang từ hoa tai, dây chuyền, cà rá... đều xoàn là xoàn. Cách ăn diện của bà sui gái có vẻ trẻ trung hơn bà sui trai. Còn hai ông sui, đàn ông chỉ có chiếc đồng hồ từ Thụy Sĩ, và bộ đồ lớn (suite) mắc tiền là đủ rồi. Vì đàn ông bao giờ cũng gọn và không se sủa đòi hỏi nhiều như các bà. Đối diện với cô dâu chú rể và sui gia đón

chào khách đến tham dự, là chiếc bàn dài có bốn cô gái trẻ đẹp ngồi mời quan khách ký tên lưu niệm... Sau đó khách được các cậu thanh niên trang phục tươm tất, lễ phép đưa đến tận bàn họ ngồi...

Tất cả khăn trải bàn, khăn ăn đều màu hồng phấn... Và mỗi bàn ở giữa ngoài nước ngọt, rượu, trà ra còn có chậu lan hoa tươi rói sum sê rực rỡ sắc màu, mà chủ đám đã đặt mua từ Thái Lan. Và máy bay đã chuyển thẳng đến nhà hàng từ trưa hôm nay. Phòng tiệc cưới trưng bày cao sang lộng lẫy và trang nhã. Khách mời lịch sự nên chỉ nghe những tiếng nói cười khe khẽ và tiếng nhạc êm dịu trong lúc họ ngồi chờ đến giờ tiệc cưới bắt đầu.

Người điều khiển chương trình có giọng nói sang sảng giới thiệu ông bà sui gia hai bên, họ hàng ruột rà nhà trai nhà gái, cô dâu chú rể... Ông sui trai đại diện sui gái chào mừng và cảm ơn họ hàng, quan khách hai bên xong, thì tiệc cưới bắt đầu... Bàn tiệc cô dâu chú rể và dâu rể phụ được đặt riêng biệt bên phải, phía dưới gần khán đài, nơi mọi quan khách có thể nhìn thấy. Những món ăn được lựa chọn, dù không phải là sơn hào hải vị hay món ăn của vua chúa trong cung đình. Nhưng toàn là những món hảo hạng của nhà hàng. Phải là người có tiền, sành điệu, không tiếc tiền mới đặt tiệc này. Bởi những món ăn có tên vừa đẹp, vừa lạ và rất thú vị, như là:

* Món thứ nhất "*Phượng vĩ bạch vân thanh*" Đó là bánh tráng nhúng nước, cuốn với tôm càng xanh vỏ mua từ vùng nước ngọt mới có. Tôm nướng xắt lát dài, mỏng xen lẫn với mồi heo, thịt ba chỉ thái thật mỏng cuốn với bún, giá sống (bóp bể hai bể ba) họ, rau thơm, sa-lách Đà-Lạt (lá mỏng, non nhẵn, xanh mượt) chấm với tương ngọt pha kẹo, có hòa với tương ớt và đậu phộng cà nhuyễn.

* Món thứ hai "*Long hải hí thiên đình*" mỗi người một chén canh (soup) nóng. Người dọn bàn bưng trên tay một tượng lớn nằm trong vòng sắt nung đỏ, đặt trên đĩa bằng cây dày. Nước lèo bên trong tượng đang sôi sùng sục. Họ trút chén hột nhỏ khô, còn nóng vào tô nước. Nước đang sôi gặp những hạt nhỏ rang khô đó, làm tô canh phát ra tiếng nổ lách tách, lụp bụp và khói bốc lên... đưa mùi nước súp thơm tho. Khách ngồi trong bàn ngửi được ngay, nồng mùi gừng, hành hương, ngò rí và tiêu cà... Múc muỗng nước canh ấm để vào miệng mùi gạo rang, mùi cá thái mỏng đã đảo sơ với mỡ hòa mùi tỏi cháy... Thật món súp tuyệt vời khiến cho thực khách vừa lạ mắt, vừa mát miệng để thưởng thức những món ăn nối tiếp...

* Món thứ ba "*Ngọc ngư ẩm trúc hồng đào tửu*" thịt và gan bò nướng trong ống tre. Bò thái mỏng với gan thái dày hơn. Họ ướp với tỏi, gừng, hành giã nhuyễn, rượu trắng, đường muối chừng một giờ. Gấp để vào ống tre tươi (mới đốn còn xanh vỏ) để vào lò đốt áp lửa (lửa có ngọn cháy mạnh). Thịt và gan bò nướng trong ống tre đem trút hết cái lẫn nước lên đĩa bàn lớn sa-lách-sơn non hơn hớn, tươi xanh màu ngọc... Chấm với tương ngọt được pha sền sệt, thêm gừng giã nhuyễn và ớt cay cay... ăn kèm với bánh mì phết bơ nướng vàng giòn khừu...

* Món thứ tư "*Nam sơn phụng phú quý*" Con vịt được cắt từ cổ xuống hết bụng trước khi nướng dùng cành tre tươi căng ra nơi hai cánh và dài xuống dưới cho mình vịt bành ra như cây đờn tì-bà (không biết đúng không? Người trong nhà hàng làm món vịt tì-bà) Đó là vịt-tì-bà ăn với củ cải trắng, củ cải trắng, dưa leo cắt dày và dài cỡ ngón tay ngâm chua ngọt, kèm theo bột làm bánh bao hấp, cùng cơm nếp trắng.

* "*Thủy thần vượt long môn*" Đó là những con tôm hùm bắt từ vùng biển Rạch Giá vừa nặng, vừa chắc và ngọt thịt hơn những vùng biển khác như Tân Thành, Vũng Tàu, Nha Trang... Tôm xào vừa chín tới vỏ có màu vàng nghệ, thịt màu trắng, để lên đĩa cà tô-mát màu hồng, dưa leo gọt sọc xắt mỏng màu xanh trắng vòng ngoài. Bên trong đĩa, những lá tần ô hình lưới hùm xanh lật lia. Nhìn đĩa tôm màu sắc trông bắt mắt vô cùng... Thực khách thưởng thức nghe mùi thơm của tần ô, mùi gừng xắt chỉ, mùi chua của khế thấm vào tôm vừa ngọt thịt, vừa dai dai... Ăn kèm với bánh phồng tôm Sa Giang nổi tiếng.

* "*Én thu lượn nguyệt Hà*" Bò câu ra-ràng áp chảo ghim nước dừa xiêm (Bến Tre) nguyên chất.

* "*Ngọc thố thủy cung*" Thỏ nấu rượu chát đỏ (rượu có cả trăm năm tuổi) sản xuất từ Pháp quốc.

* "*Kinh ngư lướt sóng*" Sea-bass là thứ cá vược (theo Anh-Việt tự điển của Nguyễn Văn Khôn) Món cá này được ướp với ma-gi (nước tương thượng hảo hạng của Pháp) cùng tiêu, gừng, hành... Loại cá sea-bass ít xương, da có đốm đen trắng, nhiều thịt, mềm... Gấp miếng cá để vào miệng, ta cảm thấy béo vô cùng, như đang ăn miếng thịt nọng heo kho rệu! (nọng heo ít thịt, nhưng ngon không thua những bộ phận khác trong con

heo. Đem kho rệu, nọng có lớp thịt nhưng không sớ, dày nhìn lấm tẩm như hột tiêu. Phần da ngả màu mã não, bao lớp mỡ trong vắt như sương-sa, mềm, thơm và béo...)

* “Ngọc Nữ Thiên Hương” Gạo nanh chồn nấu thành cơm để cách đêm cho hạt cơm nguội và co lại. Đem rang đến khi nào hột cơm trong chảo nhảy nhẩy lên. Tất cả các món đều xào chín như: tôm khô, lạp xưởng, thịt nuột lạng heo cắt vuông hột lựu, trứng chiên thái mỏng để vào rang nóng lên, thêm gia vị nêm nếm cho vừa miệng...

Người thợ nấu ăn ngoài những thứ để nấu tươi, ngon, trình bày đẹp mắt. Còn phải cách nêm nếm thế nào mà hợp khẩu vị với đại đa số thực khách... là một đầu bếp giỏi. Thu Bình nhận thấy tất cả những món ngon vật lạ khắp nơi, hình như được đem về đãi khách trong tiệc cưới này! Hai bên sui gia giàu, có địa vị trong xã hội thời bấy giờ, thì đám cưới con, họ không tổ chức linh đình để rở mặt rở mày với thiên hạ sao được!

Xong những món tráng miệng ở bàn tiệc. Khách được đãi những bánh trái, và nước uống rượu, nước cốt trái cây... Thì được đặt trên hai bàn dài để khách tự đến lấy. Với những bánh trái thượng hảo hạng như: nhãn Hạ-uy-di (Hawaii) cơm dày ngọt gắt cũ kiểu từ Mỹ. Cam không hột, vỏ ruột màu vàng, nhiều nước, ngọt thanh, sản xuất từ Lệ Giang của Tàu. Táo (apple) Washington giòn, ngọt có mùi thơm đặc biệt của vùng thủ đô nước Mỹ. Những chùm nho trái dài, có hai màu xanh và tím sẫm... Trái nho bằng ngón tay mọc nước, bóng lưỡng từ Anh Quốc. Bánh ngọt của Pháp, kẹo sô-cô-la nổi tiếng được đặt mua từ xứ Hòa Lan...

Sau khi thỏa thích những món ăn trong tiệc cưới, đa số khách lớn tuổi ra về với lời cảm ơn chân tình cho từng người của hai bên sui gia. Trong phòng bây giờ chỉ để lại hai dãy bàn phía sau, còn phía trước bàn ghế đã được dời đi hết, để dành chỗ rộng rãi cho ca nhạc và khiêu vũ. Giọng mời gọi của người điều khiển chương trình, từ máy phóng thanh phát ra:

- Kính thưa quý quan khách, sau màn vũ đầu của cô dâu chú rể và dâu rể phụ. Bây giờ chúng tôi xin mời quý vị cùng ra sàn nhảy để chung vui đêm nay với tân lang tân giai nhân và hai họ! Xin mời...

Phòng tiệc đèn đuốc sáng choang, được thay bằng ánh đèn màu mờ ảo, dịu mắt, hòa với tiếng nhạc du dương. Thế là từng cặp, từng cặp sồn sồn, lớn tuổi dìu nhau ra sân nhảy... Trời về khuya, bốn bề yên lặng, giờ trong nhà hàng chỉ còn nghe tiếng đờn, kèn, sáo... hòa cùng giọng hát phát ra với những nhạc phẩm êm dịu, trữ tình. Nam, nữ tay trong tay dìu nhau lả lướt, nhịp nhàng, thướt tha, nhún gót, nghiêng mình, xoay tròn, tiến, thoái, ẻo lả theo lời ca, điệu nhạc của từng bài... Thật là sống động và như rồng bay phượng múa. Thu Bình trong tay sành điệu khiêu vũ của Viết Bằng, dìu cô theo những điệu nhạc nối tiếp. Thật sự Thu Bình không thích, bởi vậy rất dốt về khiêu vũ, không như Hồng Hạnh như Thủy Tiên. Cô biết chỉ đâu mấy tuần trước ngày cưới Thủy Tiên thôi. Bởi cô bị hai con nặc nô đó hăm he nên phải học nhảy đầm. Thủy Tiên lên tiếng:

- Ế Thu Bình mày đừng có để tao bị què một cục với mấy người bạn của hôn phu tao nghe! Bọn họ hay lắm, thông thái biết nhiều thứ, nhứt là anh chàng Bằng là rể phụ đi cặp với mày. Chăm kỳ thi họa môn nào hần cũng biết mà còn giỏi nữa kia... Nhưng tao cũng cảnh cáo mày trước, vui thì vui, nhưng nhớ đừng có chắm hần nghe, bởi mày là của anh Hai tao ...

Hồng Hạnh cũng hòa theo:

- Phải đó Thu Bình, khiêu vũ chỉ là môn giải trí của người Tây Phương vừa sang, vừa lịch sự. Trường tao thàng nào cũng có tổ chức khiêu vũ. Để tao với Thủy Tiên làm thầy miễn phí cho mày... Dù là những bước nhảy khởi đầu, nhưng cũng phải trả tiền người ta mới dạy đó mày à...

Nghe theo hai con a đầu đó, hôm nay cô mới nhảy chập chợn được những bài thông thường, mà ai khiêu vũ cũng đều biết, như: si-lô, cha-cha-cha, tăng-gô... Giờ đây những bản nhạc kích động trẻ trung như: bi-bốp, bam-bi-nô, sti-w... gặp được người sành điệu như Bằng, nên chỉ diu đi vài bản, thì Thu Bình trở nên vững vàng thành thạo không mấy khó khăn.

Nãy giờ Thu Bình cảm thấy hai chân mỏi và thắm mệt. Bởi đã khiêu vũ nhiều với Bằng, với Hưng với chú rể Hải Dương... Khi mọi người còn quay cuồng trong khiêu vũ, cô đi vào cầu vệ sinh rồi rón rén ra hành lang bên ngoài để hít thở một chút gió biển mát mẻ trong lành. Bên trong tiếng nhạc réo rắt, sập sình mặc dù nhiều lần yêu cầu đừng hút thuốc trong phòng... Nhưng mùi khói thuốc vẫn phảng phất, vì nhiều người ra hút thuốc bên ngoài, khói quện theo không khí vô tội vạ xuyên qua các cửa sổ lả lướt đi vào không bị ngăn cản... Chớ trong phòng không ai hút thuốc!

Bên ngoài gió từ biển đưa đến mát rượi. Đã gần nửa đêm, bầu trời có màu đen huyền hoặc, và trên cao lấm tấm sao. Nhưng định thần nhìn một chút thì có hàng hà sa số sao. Ngoài xa ngọn hải đăng le lói lơ lửng giữa biển nước mênh mông... Tiếng sóng bủa rì rào nhịp nhàng dập dồn dập vào bờ đá... Trên bãi biển thưa thớt người, chỉ còn vài cặp tình nhân tay trong tay đi trên nền cát nhạt nhòa. Bờ vàng trắng lười liềm không đủ ánh sáng tỏa xuống trần gian... Và cũng có một vài chiếc bóng lẻ loi, im lìm ngồi nhìn biển mù khơi đợi chờ người đi chưa về, hay sầu đời? Ai mà biết! Tưởng chừng như họ đã hóa đá! Thu Bình đứng dựa lan can, hít thở làn gió trong lành của vùng biển mặn. Trên không gian mờ ảo, những con hải âu nghiêng đôi cánh bay cao, xuống thấp như đùa giỡn với những lượn sóng nổi tiếp, nổi tiếp như đuổi bắt nhau, đùn bọt trắng chập chùng...

Tiếng đàn ca, cười nói bên trong phòng tiệc đưa ra khi có ai mở cửa, rồi sẽ im khi cánh cửa thông ra ngoài bị đóng kín lại. Không gian ở đây thật yên lặng, cái yên lặng đã sâu vào đêm trên bờ đại dương. Trước ngoại cảnh êm đềm trời trong, gió mát, sóng biển thì thào... Thu Bình cảm thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng thư thái, lâng lâng như quên hết mọi phiền toái âu lo. Thu Bình cười nhẹ, bởi có việc gì để cho mình phải lưu tâm mà phiền toái đây? Cô sinh ra và lớn lên trong gia cảnh thật sung túc, cha có địa vị trong xã hội... Dù mẹ cô không ra bươn chải ngoài đời để kiếm sống, ngày ngày ở nhà không làm gì, nhưng bà cũng có người phụ làm việc nhà. Các anh chị cô đã thành danh và đã thành gia thất ở riêng. Cô là công chúa của gia đình. Học qua các lớp phổ thông, xong phần hai, cô chọn cho cái nghề khiếm tốn mà mình ưa thích ngay từ lúc thiếu thời. Hình ảnh trong sáng của người y tá, đã khắc sâu vào ký ức Thu Bình. Y tá đội cái nón trắng, mặc đồng phục trắng, với cô họ hiền dịu và đẹp như thiên thần! Cô vẫn không sao quên hồi lớp hai, lớp ba, ở trường Tiểu học. Hôm nào tan trường ở nhà không ai đến đón, cô mừng lắm, vì sẽ được cùng lũ bạn đùa giỡn, cười nói vui vẻ trên đường đi bộ về nhà. Tuy nhà không xa trường lắm, nhưng có khi theo bọn chúng lang thang đi lượm me chín dọc trên đường về. Hay cùng các bạn đi rong ruổi vào vườn hoa công cộng, hái lén bông bụp, lá trác bá diệp, lượm hoa phượng... đem về ép vào trang giấy học trò, để viết tặng bạn trong tập “*Lưu Bút Ngày Xanh*”.

Hôm đó trên đường về, Thu Bình lượm được mấy hạt đậu. Thiệt ngu ơi là ngu, ngu hết nói nổi mà! Không biết sao, cô thuận tay dạn dặt nhét mấy hạt đậu vào lỗ mũi mình! Nồi ơi, một lúc sau đậu nở, cái mũi phình ra khiến vừa đau nhức vừa sợ, cô khóc rống lên... Mấy đứa bạn bỏ chạy về hết, chỉ còn nhỏ Thủy Tiên phụ lấy hạt đậu trong mũi ra... Nhưng vẫn đau, vì còn mấy hạt đậu nữa kẹt sâu bên trong... Về nhà má cô lật đật cùng chú tài xế chở vào bệnh viện... Đến nơi, vừa xuống xe đi vào, bước được vài bước thì Thu Bình vấp té ngã sóng soài trên sân trải đá trước bệnh viện. Máu mũi chảy tùm lum và hạt đậu cũng văng ra ngoài. Mấy cô y tá lật đật đến nhẹ tay lau những vết máu lem luốc trên mặt Thu Bình, rồi xúc thuốc, nhét bông gòn vào mũi hết đau được mẹ dắt về... Từ đó trong tâm hồn bé nhỏ của Thu Bình lớn dần hình ảnh người y tá mềm mỏng, dịu dàng, khả ái... Và xem bài thơ “*Chữ Thập Hồng*” của nữ sĩ Mộng Tuyết đã khiến cho Thu Bình ước mơ và chọn cái nghề y tá cho đời mình ở mai sau.

*“Có những bàn tay đẹp dịu dàng
Bàn tay không vướng nét kiêu sang
Cũng không tô chuốt màu hồng hạnh
Mà vẫn hồng tươi vẫn nhẹ nhàng*

*Bao nỗi niềm riêng đành phải bỏ
Những bàn tay ấy quyết đeo mang
Đem bao êm dịu cho đau đớn
Hàn vá lành cho những vết thương*

*Là ngọc ngà đem giữa chiến tràng
Là ngà là ngọc điểm khí hiên ngang
Là ngà là ngọc kết lên đôi nét
Chữ Thập Hồng tươi dưới nắng vàng*

*Đây một trời thương phủ chiến công
Nơi đây ve vuốt chí anh hùng
Nơi đây an ủi hồn chinh khách
Trên cánh tay in Chữ Thập Hồng”*